

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
У 2794/06
27.09.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Снежане Живковић, председника већа, Невене Милојчић и Драгана Скока, чланова већа, са саветником Рајком Милијаш, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца АА, изјављеној против решења Министарства финансија Републике Србије, Пореске управе, Регионални центар Крагујевац број 01-413-1-00137/2006-3/1 од 18.01.2007. године, и решење број број 01-413-1-00137/2006-3 од 10.04.2006 године, у предмету пореза на пренос апсолутних права, у нејавној седници већа одржаној дана 27.09.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВАЈУ решења Министарства финансија, Пореске управе, Регионални центар Крагујевац број 01-413-1-00137/2006-3/1 од 18.01.2007. године и решење број 01-413-1-00137/2006-3 од 10.04.2006 године.

О б р а з л о ж е њ е

Тужилац је поднео тужбу у управном спору којом је оспорио законитост решења Министарства финансија, Пореске управе, Регионални центар из Крагујевца број 01-413-1-00137/2006-3 од 10.4.2006. године, којим решењем је одбијена његова жалба изјављена против решења Министарства финансија – Пореске управе Филијале Нови Пазар број 413-1/1323/03 од 17.1.2006. године, којим решењем је тужиоцу утврђен порез на пренос апсолутних права за непокрену имовину и то: плац и кућу по основу уговора о купопродаји непокретности овереном код Општинског суда у Новом Пазару под Ов.бр. 855/03.

У тужби којом оспорава законитост решења туженог органа тужилац наводи да је у поступку чињенично стање нетачно утврђено у погледу предмета купопродаје јер је предмет купопродаје био само плац односно земљиште, а не и стамбена зграда која је изграђена након промета. Предлаже да суд тужбу уважи, а оспорено решење поништи.

Врховни суд је поднету тужбу доставио на одговор туженом органу, па је тужени орган обавестио суд да је изменио оспорено решење новим решењем под бројем 01-413-1-00137/2006-3/1 од 18.01.2007. године, којим се, у ставу I мења оспорено решење и то под тачком 1. у погледу лица које доноси решење, тако што се у уводу решења у првој реченици, после израза Регионални центар Крагујевац, додаје израз "и то директор Регионалног центра ББ, на основу овлашћења министра финансија Републике Србије, решење 08 број 112-01-1/46-2006 од 2.2.2006. године" и под тачком 2. у ознаци овлашћеног лица, које потписује решења, тако што се као потписник решења означава "директор Регионалног центра ББ". У ставу II тог решења је наведено да у осталим деловима остаје на снази решење Министарства финансија – Пореске управе, Регионалног центра Крагујевац из става I диспозитива, којим је одбијена жалба тужиље изјављена на решење Министарства финансија – Пореске управе, Филијале Нови Пазар број 413-4/1323/03 од 17.1.2006. године, под тачком два и три диспозитива решења.

Врховни суд Србије је примерак новодонетог решења доставио тужиоцу да се изјасни да ли је задовољан новодонетим решењем и да ли тужбу проширује на то решење, па је тужилац доставио изјаву примљену код овог суда дана 14.08.2007. године у којој наводи да није задовољан новодонетим решењем, да остаје при поднетој тужби у целини и предлаже да суд настави поступак по поднетој тужби.

Поступајући у границама захтева тужиоца из изјаве о проширењу тужбе и на новодонети акт, а имајући у виду да су оспорена решења донета у истој правној ствари, Врховни суд Србије је оценио законитост оба решења туженог органа и нашао да је тужба тужиоца основана.

Оспорено решење број 01-413-1-00137/2006-3/1 од 18.01.2007. године тужени орган је донео применом члана 154. Закона о пореском поступку и пореској администрацији («Службени гласник РС», бр. 80/02...61/05) којим је прописана могућност поништавања и измене пореског решења у вези са управним спором. Овом одредбом Закона овлашћени порески орган, против чијег је решења покренут управни спор, може до окончања спора да поништи или измени своје решење из оних разлога из којих би суд могао да поништи решење и то само ако се на тај начин отклања неправилност или незаконитост у поступку доношења решења и ако се тиме порески обвезник не доводи у неповољнији положај.

У примени овог правног института тужени орган је био дужан да донесе потпуно нови акт којим ће одлучити о захтевима тужбе, те у случају да их уважи из разлога из којих би суд могао да поништи решење, да новим решењем замени у целини решење које је било предмет управног спора и констатује да се тим решењем замењује претходно донето решење и то у целини

се тим решењем замењује претходно донето решење, и то у целини.

Међутим, тужени орган је донео решење којим је извршио само измене у уводу решења и потпису овлашћеног лица и констатовао да у осталим деловима остаје на снази раније донето решење које је тужбом оспорено, што је супротно наведеној одредби Закона и правној природи института поништавања и измене пореског решења у вези са управним спором. Наиме, законом је дата могућност својеврсне самоконтроле управног акта од стране издаваоца, која се не покреће по службеној дужности него поводом тужбе овлашћеног тужиоца, и то тако што је пружена могућност пореском органу да накнадно успостави законитост сопственог рада, избегавајући судску пресуду, и своју ранију одлуку замени новом, различитом од првобитне, с тим да нова одлука делује *ex tunc*, бришући све произведене правне последице раније одлуке.

Како тужени орган поводом управног спора није донео ново решење којим је у целини изменио оспорено решење, са правним дејством од момента доношења оспореног решења, него је извршио само делимичну измену и оставио на снази оспорено решење у неизмењеном делу, Врховни суд Србије је нашао да су доношењем овог решења повређена правила пореског поступка од битног утицаја на решење управне ствари.

С обзиром да је поништио новодонето решење из наведених разлога, Врховни суд Србије је ценио законитост решења истог органа бр. 01-413-1-00137/2006-3 од 10.04.2006. године, које је остало на снази, а донето је у истој правној ствари. При том је нашао да су и доношењем овог решења повређена правила управног поступка, јер је решење донело Министарство финансија Републике Србије - Пореска управа, Регионални центар Крагујевац, а потписао га самостални извршилац ВВ, за кога се не зна у ком својству потписује решење.

Одредбом члана 165. став 1. Закона о пореском поступку и пореској администрацији прописано је да по жалбама изјављеним против првостепених решења донетих у пореском поступку решава министар или лице које он овласти, а одредбом члана 160. став 1. тачка 7. истог Закона да Пореска управа, којом руководи директор, одлучује о жалбама изјављеним против решења донетих у пореском поступку. Одредбом члана 197. став 1. Закона о општем управном поступку, који се сходно примењује на основу одредбе члана 3. став 2., Закона о пореском поступку и пореској администрацији, прописано је да увод решења садржи назив органа који доноси решење, а одредбом члана 201. став 1. истог Закона да решење потписује службено лице које га доноси, док је одредбом члана 285. став 2. утврђена обавеза органа да на погодан начин упозна странке која су лица овлашћена за решавање у управним стварима.

Како оспорено решење од 10.4.2006. године није потписао директор туженог органа, већ самостални извршилац, за кога, из одредаба прописа на које се тужени орган позвао у уводу оспореног решења, не произилази да је овлашћен да решење донесе и потпише, то суд налази да су учињене битне повреде правила поступка које је у поновном поступку потребно отклонити. Овлашћење за доношење и потписивање другостепеног решења, по ставу Врховног суда Србије мора бити означено у уводу решења сагласно члану 197. став 1. у вези члана 285. став 2. Закона о општем управном поступку, јер то решење може да потпише само службено лице које је законом овлашћено да га донесе, а уколико је то овлашћење пренело на друго лице у складу са законом, број и датум тог овлашћења морају бити означени у уводу решења.

Са изнетих разлога, Врховни суд Србије је поднету тужбу уважио и поништио оспорена решења, одлучујући као у диспозитиву пресуде у смислу члана 38. став 2. у вези члана 41. став 2. Закона о управним споровима. У новом поступку тужени орган је везан примедбама суда и правним схватањем из ове пресуде у смислу члана 61. истог Закона.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ СУДУ СРБИЈЕ У БЕОГРАДУ

Дана 27. 09. 2007. године, У. бр 2794//06

Записничар Председник већа-судија

Рајка Милијаш, с.р. Снежана Живковић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

зж